

BRUNO FERRERO

365

malih priča
za dušu 2

Salesiana

Zagreb, 2018.

*Sve je to Isus mnoštvu zborio u prisporobama.
I ništa im nije zborio bez prisporoba.*

(Evandjelje po Mateju 13, 34)

Vrijednost priče

Rabin je ispričao ovu priču o svom djedu, učeniku glasovitog rabina Baal Shem Tova. Rekao je: »Moj je djed bio paraliziran. Jednom sam ga zamolio da mi ispriča nešto o svom učitelju i on je pripovijedao kako je taj sveti čovjek obično skakao i plesao kad je molio. Dok je to pripovijedao i objašnjavao, moj je djed ustao te je, zanesen onim što je govorio, i sâm počeo skakati i plesati baš kao i njegov učitelj. Toga časa je ozdravio. Tako bi trebalo pripovijedati priče.«

Ozdravio je dok je drugima pričao priče.

Darujem ti ove male priče da tvoja duša uvijek uživa u dobru zdravlju.

Siječanj

Lijeni sokol

..... 1. siječnja

Neki kralj dobio na dar dva sokolića. Odmah ih je povjerio na dresuru vrsnu poznavaoocu ptica. Nakon nekoliko mjeseci, učitelj poruči kralju da je jedan od sokolića izvrsno dresiran.

»A drugi?« upita kralj.

»Žao mi je, veličanstvo, drugi se sokolić čudno ponaša. Možda boluje od kakve rijetke bolesti kojoj ne znamo lijeka. Nitko ga ne može pokrenuti sa stabla na koje je postavljen prvoga dana. Jedan se sluga mora svakodnevno penjati na stablo da mu donese hranu.«

Kralj sazove veterinare, liječnike i stručnjake svih vrsta, no nitko nije uspio privoliti sokola da poleti. Uposlio je dvorane, generale i naj mudrije savjetnike, no nitko od njih nije sokola mogao pomaknuti s grane. Kralj je s prozora svoga dvora promatrao sokola kako danonoćno nepomično stoji na stablu.

Jednoga je dana izdao proglas u kojem je zatražio pomoć svih podanika ne bi li se problem konačno riješio.

Sljedećega je jutro otvorio prozor i veoma se začudio kad je ugledao sokola kako ponosno leti iznad stabala u vrtu.

»Dovedite mi čovjeka koji je to postigao!« naredi kralj.

Doveli su mu mlada seljaka.

»Ti si privolio sokola na letenje? Kako si u tome uspio? Da nisi čarobnjak?« upita kralj.

Mladić sramežljivo ali zadovoljno objasni:

»Nije bilo teško, veličanstvo. Odrezao sam granu na kojoj je sjedio, a sokolić je tada shvatio da ima krila i počeo letjeti.«

Bog ponekad dopusti da nam odrežu granu za koju se svom snagom držimo, kako bismo postali svjesni da imamo krila.

Golub

..... 2. siječnja

Tek što je bio stvoren, nezadovoljni se golub neprestano tužio gospodinu Bogu. Bog ga primi u svoj vrt.

»Gospodaru svijeta, mačka vreba na mene i gleda samo kako će me pojesti. Po cijele dane sa sve većim strahom bježim ovim malim nožicama, kad mi ništa bolje nisi dao.«

Stvoritelju bilo žao goluba, pa mu je udijelio dva jaka i lako pokretna krila.

Nekoliko dana kasnije golub mu ponovno dođe plačući.

»Gospodaru svijeta, mačka me i dalje progoni. S krilima na leđima još mi je teže bježati, teška su i nespretna, a noge jednako tanke i kratke, pa me je strah još više nego prije.«

Stvoritelj se nasmija i reče: »Golubiću dragi, nisam ti dao krila da ih nosiš na leđima, nego da ona tebe ponesu prema nebu.«

Imamo nevjerojatne darove, a neprestano jadikujemo.

Siromah

..... 3. riječnja

Jedna vedra i mirna obitelj živjela u kućici na kraju gradu. Dok su članovi obitelji jedne večeri sjedili za večerom, začulo se kucaње na vratima. Otac je ustao i otvorio.

Pred vratima je bio starac u poderanoj odjeći. U ruci je imao košaru punu salate. Molio je domaćina da je bar malo kupi. Domaćin je odmah pristao, samo da se što prije riješi siromaha.

S vremenom se starac sprijateljio s obitelji te joj je svaki tjedan donosio salatu. Domaćin je primijetio da starac ima sivu mrenu i da jako slabo vidi. No kako je bio ljubazan, svi su s nestrpljenjem očekivali njegov dolazak i uživali u njegovu društvu.

Jednoga dana, dok im je vadio salatu, reče: »Jučer sam dobio velik dar! Ispred kuće sam našao košaru puno odjeće.«

Znajući da je uvijek dolazio u poderanoj odjeći, ukućani će uglas: »Prekrasno!«

Ali slijepi starac reče: »Prekrasno je to što sam našao obitelj kojoj je ta odjeća doista potrebna.«

Radost darivanja je jača od života.

Pravi siromah je onaj tko tu radost nikad ne otkrije.

Pećina

..... 4. siječnja

Razmatrajući svakodnevno Božju riječ i uzvišene misli mudraca, sveti je Pahomije uživao otkrivajući njihov životni smisao.

Jedne noći Gospodin mu posla vrlo koristan san.

Pahomije je vidio svijet kao nepreglednu mračnu pećinu. U njoj su ljudi tapkali uokolo spotičući se i gazeći jedni druge potišteni i očajni što ne mogu pronaći izlaz.

Zatim je iznenada netko zapalio svjetlo. Bilo je ono vrlo slabašno, ali nema tako duboke tame koju ne bi mogla pobijediti čak i najmanja svjetlost.

Pomoću svjetla uvijek je moguće pronaći izlaz. Svi stadoše iza onoga koji je držao svjetiljku.

Isprva su se nagurali smetajući jedan drugome, no nakon nekog vremena su se poredali jedan za drugim. Bilo ih je mnogo u mrklom mraku, a svjetlo se jedva vidjelo.

Na kraju su pronašli dobro rješenje: uhvatili su se za ruke.

Uzmi za ruku one koji su ti blizu i čvrsto ih drži, jer je svjetlo slabo, a tama sve gušća.

Oči jednog kemičara

..... 5. siječnja

Žena nekog poznatog i slavnog znanstvenika, kandidata za Nobelovu nagradu iz kemije, bila je uvijek sama i tužna, jer je muž držao seminare sad na jednom sad na drugom kraju svijeta.

Kadgod bi vidio ženu uplakanu, muž ju je grubo korio.

Jednoga dana, gledajući je uplakanu, muž je prstom prešao po ženinu licu i uhvatio krupnu suzu.

Unio joj se u lice i hladno rekao: »Kakva smisla ima plakati? Gledaj, suze su nešto malo bjelančevina, malo natrija, kalcija, glukoze, proteina i ugljika... u zanemarivim količinama. Što je suza? Beskorisna izlučevina prljave vode.«

Druge često promatramo očima ovoga kemičara. Tada imaju pravo oni koji kažu da se ljudsko tijelo sastoji od određene količine masnoće od koje se može načiniti sedam komada sapuna, željeza od kojega je moguće načiniti čavao osrednje veličine, fosfora za glavice na dvije tisuće žigica, sumpora za obranu od vlastitih buha...

Ljubav je onda također puka kemijska reakcija, vrsta bolesti, ljudi su prodajna roba, duhovnost neki oblik gluposti...

Popis potreština

..... 6. siječnja

Neka žena umotana u preveliku odjeću uđe u trgovinu, pristupi trgovcu te ponizno i tihim glasom zamoli nekoliko potrebnih stvari na povjerenje. Reče mu da joj je muž jako bolestan i ne radi, a djeca trebaju jesti.

Trgovac joj zapovijedi da mu se makne s očiju.

Žena bolno zamoli: »Molim Vas, gospodine! Novac ću donijeti čim budem mogla.« Trgovac odvrati da ne daje na povjerenje, pa neka potraži drugu trgovinu.

Kupac koji je sve to promatrao sa strane, priđe trgovcu i zamoli ga da ženi izađe ususret.

Trgovac se na to ljutito obrati ženi: »Imate li popis potreština?«

S probuđenom nadom žena prošapta: »Imam, gospodine.«

»Dobro«, reče trgovac, »stavite popis na ovu stranu vage. Ja ću na drugu staviti onoliko stvari koliko bude težak vaš popis.«

Žena je kimnula glavom, a zatim je, pretražujući po torbi, izvadila komad papira, na brzinu nešto naškrabala i ne dižući glavu položila papir na jednu stranu vage.

Trgovcu se i onom kupcu u čudu otvoriše oči kad vidješe da se strana vage s papirićem spustila do kraja i ostala nepomična.

Trgovac je promrmljao: »Nemoguće!«

Počeo je donositi vrećice s namirnicama, dok se nepoznati kupac na sve blago smiješio. Mlijeko, brašno, rižu, sol... Koliko god je složio na vagu strana na kojoj je bio papirić nije se micala s

mjesta. Na kraju je uzeo list i bolje pogledao. Na njemu je bila ispisana molitva: »Bože moj, ti znaš moju nevolju, znaš dobro što mi je potrebno, sve stavljam u tvoje ruke.«

Trgovac je zbunjen i šuteći dao ženi sve što joj je trebalo.

Ona je zahvalila i izašla iz trgovine.

Samo Bog zna težinu naših molitava.

Lekcija

••••• 7. siječnja

Nekoga su dječaka uhvatili u laži. Njegov je otac bio pun razumijevanja znajući da laž nije bila teška, ali ipak nije htio olako prijeći preko nje.

Prekinuo je posao i sjeo pokraj sina kako bi mu jednostavnim riječima objasnio zašto uvijek treba govoriti istinu, što god se dogodilo, pa makar svijet propao...

Zazvonio je telefon.

Sin, u želji da bude uslužan, reče »Ja ću!« I otrči do telefona.

Vrativši se izusti: »Iz osiguravajućeg zavoda!«

»Uh, baš sada! Reci mu da nisam kod kuće.«

Vrlo se lako zateknemo u laži.

Čavli

••••• 8. siječnja

Bio neki dječak vrlo prijeke naravi. Brzo bi planuo, a bijaše svadljiv i mušičav.

Otac mu jednoga dana dade vrećicu čavala i reče da svaki put kad se naljuti zabije jedan čavao u drveni plot kojim je bilo ograđeno njihovo dvorište.

Dječak je prvoga dana zabio trideset osam čavala.

S vremenom je shvatio da je lakše svladati srdžbu nego zabijati čavle. Nakon mjesec dana dođe on ocu s viješću da se toga dana nije uopće ljutio.

Otac će mu: »Jako lijepo. Od sada svaki put kad se ne naljutiš, izvadi jedan od onih čavala. Dječak se ubrzo ponovno pojavi pred ocem i reče da je povadio sve čavle.

Otac ga tada uze za ruku, odvede ga do plota i reče: »Sine moj, sve si dobro učinio, ali pogledaj: naš plot je pun rupa, letve nikad više neće biti kao što su bile. Kad god u srdžbi kažeš nešto ružno, povrijediš ljude koje voliš, a to su rane slične ovim rupama. Koliko god ti tražio oprostjenje, rane ostaju.«

Ljudi su slabi i ranjivi. Svi nose natpis: »Čuvaj, ne tumbaj, postupaj oprezno.«

Zaljubljeni kralj

..... 9. siječnja

Neki se kralj ludo zaljubio u siromašnu i lijepu pučanku, pa je zapovjedio da je dovedu u kraljevski dvor jer se je ozbiljno nakasnio njome oženiti i okruniti je za kraljicu.

No djevojka se onoga dana kad je ušla u kraljevsku palaču teško razboljela.

Pozvali su najbolje liječnike i iscjelitelje u kraljevstvu, ali sve uzalud. Život jadne djevojke visio je o tankoj niti. Očajni kralj ponudi polovicu kraljevstva onomu tko je izliječi. Ni nakon duga traganja takav se nije našao.

Pojavio se samo neki stari mudrac i zamolio da nasamo razgovara s djevojkom. Nakon razgovora kralj ga uzbuđen primi očekujući dobre vijesti.

»Veličanstvo«, reče mudrac, »imam pouzdan lijek za vašu zaručnicu. Lijek je vrlo bolan... ne za nju, već za Vaše veličanstvo.«

»Recite, koji je to lijek?« poviče kralj. »Nema cijene koju nisam spreman platiti.«

Mudrac pogleda kralja, pa prozbori: »Djevojka je zaljubljena u jednoga od vaših vojnika. Dopustite da se uda za njega i odmah će ozdraviti.«

Kralj zašuti. Volio je djevojku i nije želio da umre. Dopustio je da se uda za njegova vojnika.

Djevojka je doista ozdravila. No kralj se razbolio, a bolest je svakodnevno napredovala te mu je život visio o koncu. Ponovno su pozvali onoga mudraca koji bijaše izliječio djevojku. Mudrac je sjeo uz kraljevo uzglavlje, tužno se prignuo i prošaptao: »Jadni kralj! Za njega nema lijeka, jer njega ne voli nitko kao što je on volio.«

Bog je, postavši čovjekom, morao umrijeti zato što nitko od ljudi ne ljubi kao što on ljubi.

Nakon bombardiranja

••••• 10. siječnja

Za vrijeme posljednjega okrutnog rata, bagdadska zračna luka i okolna naselja pretvoreni su u ruševine. Među betonskim i limesnim pločama začuo se plač.

Ljudi pođu tražiti. Usred željeznih ostataka staroga hangara vidjeli su čitavu neku staru kolibu. Plač je dopirao iza njezinih vrata.

Kad su ljudi otvorili vrata, nađoše Boga kako jeca.

Nitko se nije usudio bilo što poduzeti.

Ipak je neki dječak pristupio Bogu, uzeo ga za ruku i rekao: »Nemoj plakati, ja sam s tobom.«

Zašto u evanđelju Isusu nitko ne kaže: »Hrabro samo, ja sam s tobom?«

Tema Bog

••••• 11. siječnja

Ovako je svoje mišljenje o Bogu izrazio osmogodišnji dječak.

»Najvažniji Božji posao je stvarati ljude. Kad neki čovjek umre, on na njegovo mjesto postavi drugoga, da se brine o životu na zemlji. Da si olakša posao, Bog ljude stvara kao novorođenčad, a kako ne bi gubio dragocjeno vrijeme, povjerava ih njihovim tata-

ma i mamama, da ih oni nauče govoriti i hodati. Mislim da je to jako dobar sustav.

Drugi važan Božji posao je uslišavati molitve. Bog sve vidi, sve čuje, svugdje je prisutan i zbog toga je jako zaposlen. Stoga ne biste trebali roditeljima dosađivati i moljakati za one stvari za koje su vam rekli da ih ne možete dobiti.

Ateisti su ljudi koji ne vjeruju u Boga. Mislim da takvih nema u našem gradu, barem ne među onima koji dolaze u crkvu.

Isus je Božji Sin i on je činio gotovo nemoguće: hodao je po vodi, činio čuda i ljudima koji ga nisu željeli slušati, govorio o Bogu.

Sada svome Ocu pomaže tako što uslišava molitve. Ljudi mogu moliti koliko žele sigurni da će biti uslišani, jer je jedan od njih dvojice uvijek u službi.

Na vjeronauk treba ići redovito, zato što to Boga jako veseli, a ako ikoga treba razveseliti, onda je to upravo Bog. Nemojte izostajati s vjeronauka zbog odlaska na more ili drugih malih zadovoljstava, to nije ispravno.

Ako ne vjerujete u Boga, osim što ćete biti ateisti, bit ćete i jako osamljeni, jer vaši roditelji ne mogu uvijek biti uz vas, a Bog može. Dobro je znati da je Bog tu kad ste u mraku, kad vas je strah i kad ne znate plivati, a veliki dečki vas bace u dubinu. Ne bismo smjeli misliti samo na stvari koje Bog za nas čini. Mislim da me je Bog ovdje postavio i da me može premjestiti kad god želi. Eto, zato vjerujem u Boga.«

Sveti Kolumban, veliki učitelj monaha, upitao je jednom svog učenika koji je uvijek bio nasmijan: »Kako uspijevaš uvijek biti dobre volje?«

»Sretan sam jer mi nitko ne može uzeti moga Boga.«

Pobjednik

••••• 12. riječnja

Veliki majstor streljaštva organizirao je natjecanje među svojim učenicima da ispita njihovu spremnost. Dogovorenoga dana

pođu oni na neki proplanak, a on na stablo zakuje dasku s crvenim krugom u središtu. Na suprotnoj strani povuče on crtu iza koje su se poredali natjecatelji.

Jedan mladić, nestrpljiv i željan da pokaže svoje umijeće, stupi naprijed. Pomno je napeo luk i upitao:

»Učitelju, mogu li gađati?«

Učitelj ga pažljivo pogleda i odvrati: »Vidiš li velika stabla oko nas?«

»Da, jako dobro ih vidim.«

»Dobro, vrati se svojim drugovima. Nisi još spreman.«

Iznenadeni učenik opusti luk i poslušao učitelja.

Na crtu je istupio drugi natjecatelj. Uzeo je strijelu, napeo luk i naciljao.

Učitelj je stajao pored njega i upitao: »Vidiš li me?«

»Vidim«, reče ovaj, »stojite pored mene.«

»Vrati se drugovima«, odgovori učitelj, »ti nećeš pogoditi cilj.«

Tako se dogodilo i s ostalim natjecateljima. Tek što bi stavili strijelu u luk, učitelj bi ih nešto upitao, a čim bi odgovorili, poslao bi ih na njihovo mjesto u vrsti. Iznenadeni učenici su mrmljali, jer nitko nije izbacio ni jednu strijelu.

Napokon je na crtu izašao najmlađi učenik. Zastao je načas u šutnji. Zatim je napeo luk i nepomičan tražio središte mete.

»Vidiš li ptice koje prelijeću nad proplankom?« upita ga učitelj.

»Ne, učitelju.«

»Vidiš li barem cilj?«

»Ne vidim.«

»Vidiš li stablo na koje je prikovana meta?«

»Ne, učitelju.«

Njegovi su se drugovi grohotom smijali. Pitali su se kako će pogoditi cilj kad ne vidi ni stablo na koje je prikovana daska.

Učitelj ih je ušutkao, pristupio učeniku na crti i upitao:

»Reci mi što vidiš?«

»Vidim crveni krug«, odgovori dječak.

»Odlično«, odgovori učitelj. »Ti možeš odapeti strijelu.«